

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 21 aprilie 2021 – Reti
Televisive Italiane SpA (RTI)/Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni – AGCOM**

(Cauza C-255/21)

(2021/C 329/08)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Apelantă: Reti Televisive Italiane SpA (RTI)

Intimată: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni – AGCOM

Întrebările preliminare

- 1) În sensul normelor [dreptului Uniunii] privind interzicerea depășirii timpului de difuzare a publicității, având în vedere relevanța generală pentru dreptul [Uniunii Europene] a noțiunii de grup sau de entitate economică unică, care poate fi dedusă din mai multe izvoare ale dreptului antitrust [dar, din punctul de vedere al abordării prezente, din considerentul (43) al Directivei 2018/1808/UE ⁽¹⁾ menționat mai sus și din noul text al articolului 23 din Directiva 2010/13/[UE] ⁽²⁾], fără a aduce atingere diferenței existente în dreptul național italian a autorizațiilor pe care articolul 5 alineatul 1 litera b) din Decretul legislativ 177/[2005] [le prevede] între stațiile de emisie de televiziune și de radio, poate fi adoptată în conformitate [cu dreptul Uniunii] o interpretare a legislației naționale în materie de radio și televiziune care deduce din articolul 1 alineatul 1 litera a) din același decret legislativ 177/[2005], astfel cum a fost modificat în textul în vigoare de la 30 martie 2010 (în transpunerea Directivei 2007/65/CE ⁽³⁾), că procesul de convergență între diferitele forme de comunicare (comunicațiile electronice, publicarea, inclusiv electronică, și internetul în toate aplicațiile sale) prezintă mai mult interes în rândul furnizorilor de servicii mass-media de televiziune și radio, mai ales dacă sunt deja integrați în grupuri de întreprinderi conectate între ele și dacă prezintă o valență generală, cu implicații în consecință cu privire la interpretarea articolului 38 alineatul 6 din [decretul legislativ] menționat anterior, astfel încât emitentul să poată fi, de asemenea, un grup ca entitate economică unică, sau dacă, în schimb, conform principiilor [dreptului Uniunii] menționate mai sus, având în vedere autonomia în materie de interzicere a depășirii timpului de difuzare a publicității de către legislația antitrust, este interzis să se acorde relevanță – pentru perioada anterioară anului 2018 – grupurilor și procesului de convergență menționat anterior și așa-numitelor cross-media, fiind luat în considerare la acel moment, în scopul calculării indicelui pentru timpul de difuzare a publicității, doar radiodifuzorul unic, chiar dacă este conectat la grup (și acest lucru se datorează faptului că această relevanță a fost menționată numai în textul consolidat al articolului 23 din Directiva 2010/13/[UE], modificată prin Directiva 2018/1808/UE)?
- 2) Având în vedere principiile menționate mai sus ale dreptului Uniunii în materie de grupuri și de întreprinderi ca unitate economică, în scopul interzicerii depășirii timpului de difuzare a publicității, și succesiunea menționată mai sus a textelor articolului 23 amintit, fără a aduce atingere diferenței citate anterior între autorizații, este de asemenea posibil să se deducă din reglementarea anticoncurențială a [Sistemului de comunicații integrate], prevăzută la articolul 43 din Decretul legislativ 177/[2005], importanța conceptului de „furnizor de servicii mass-media” de grup (sau, potrivit formulării apelantei: întreprindere de publicitate pentru grup) în scopul scutirii mesajelor de promovare cross-media intragrup de limitele timpului de difuzare a publicității menționate la articolul 38 alineatul 6 din Decretul legislativ [177/2005] sau, pe de altă parte, această relevanță ar trebui exclusă înainte de 2018, având în vedere autonomia legislației antitrust privind televiziunile în raport cu regimul limitelor timpului de difuzare a publicității?
- 3) Noul text al articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Directiva 2010/13/UE recunoaște un principiu preexistent din dreptul antitrust cu relevanță generală pentru grupuri sau este inovator? În consecință, în primul caz, descrie o realitate juridică imanentă în dreptul european – de natură să acopere și prezenta cauză, anterioară acestei noi dispoziții, și să condiționeze interpretările [autorității naționale de reglementare], impunând în același timp recunoașterea conceptului de „furnizor de servicii mass-media” pentru grup? – Sau, în al doilea caz, se opune recunoașterii relevanței grupurilor de întreprinderi pentru cazurile care au avut loc înainte de introducerea sa, deoarece *ratione temporis* nu se aplică, având în vedere sfera sa inovatoare, pentru cazurile care au avut loc înainte de introducerea sa?

- 4) În orice caz și dincolo de sistemul titlurilor de autorizare instituit prin articolul 5 din Decretul legislativ 177/2005 și prin noutatea de la articolul 23 introdusă în 2018, și anume atunci când noua normă nu are sens constatator, ci novator, după cum se arată în întrebarea c), rapoartele [de] integrare televiziune – radio luate în considerare în general în dreptul antitrust reprezintă, datorită generalității și naturii transversale a noțiunilor de entitate economică și de grup, cheia în lumina cărora trebuie interpretate limitele timpului de difuzare a publicității, reglementate, prin urmare, în orice caz, având în vedere implicit întreprinderea ca grup (sau, mai precis, corelația controlului între întreprinderile din grup) și unitatea funcțională a acestor întreprinderi, promovarea programelor de televiziune prin radio infragrup sau invers, dacă respectivele rapoarte de integrare sunt irelevante în domeniul limitelor timpului destinat publicității și, prin urmare, trebuie să se rețină că programele „proprii” menționate la articolul 23 (textul original) aparțin doar canalului de emisie care le promovează și nu grupului de societăți în ansamblu, deoarece această dispoziție este o dispoziție de sine stătătoare care nu permite nicio interpretare sistematică ce o extinde la grupuri înțelese ca o singură entitate economică?
- 5) În cele din urmă, articolul 23, în versiunea inițială, chiar dacă nu ar trebui interpretat ca o normă de fond a dreptului antitrust, trebuie totuși interpretat ca o dispoziție cu caracter de stimulare, ce descrie caracteristica particulară a promovării, care este exclusiv informativă și care nu urmărește să convingă pe nimeni să achiziționeze alte bunuri și servicii decât programele promovate și, ca atare, trebuie interpretată ca fiind exclusă din domeniul de aplicare al normelor privind timpul destinat publicității, astfel încât acesta să se aplice, în limita unor întreprinderi care aparțin aceluiași grup, în orice caz de promovare integrată cross-media, sau ar trebui înțeles ca o regulă derogatorie și excepțională în ceea ce privește calcularea timpului de difuzare a publicității și, ca atare, de strictă interpretare?

(¹) Directiva (UE) 2018/1808 a Parlamentului European și a Consiliului din 14 noiembrie 2018 de modificare a Directivei 2010/13/UE privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) având în vedere evoluția realităților pieței (JO 2018, L 303, p. 69).

(²) Directiva 2010/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 10 martie 2010 privind coordonarea anumitor dispoziții stabilite prin acte cu putere de lege sau acte administrative în cadrul statelor membre cu privire la furnizarea de servicii mass-media audiovizuale (Directiva serviciilor mass-media audiovizuale) (JO 2010, L 95, p. 1).

(³) Directiva 2007/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 de modificare a Directivei 89/552/CEE a Consiliului privind coordonarea anumitor acte cu putere de lege și acte administrative ale statelor membre cu privire la desfășurarea activităților de difuzare a programelor de televiziune (JO 2007, L 332, p. 27).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 23 aprilie 2021 – Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC)/Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) și Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)

(Cauza C-263/21)

(2021/C 329/09)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Recurentă: Asociación Multisectorial de Empresas de la Electrónica, las Tecnologías de la Información y la Comunicación, de las Telecomunicaciones y de los contenidos Digitales (AMETIC)

Intimate: Administración General del Estado, Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales (EGEDA), Asociación para el Desarrollo de la Propiedad Intelectual (ADEPI), Artistas, Intérpretes o Ejecutantes, Sociedad de Gestión de España (AIE), Artistas Intérpretes, Sociedad de Gestión (AISGE), Ventanilla Única Digital, Derechos de Autor de Medios Audiovisuales (DAMA), Centro Español de Derechos Reprográficos (CEDRO), Asociación de Gestión de Derechos Intelectuales (AGEDI) și Sociedad General de Autores y Editores (SGAE)